

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 października 2016 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi - X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie X P 1008/14 : 1.zasądził od Skarbu Państwa – Zakładu Karnego Nr 2 w Ł. na rzecz J. Z. (1) kwoty:

A.3.935,28 złotych (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści pięć, 28/100) tytułem wyrównania uposażenia za okres od lipca do października 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku o dnia zapłaty;

B.2.071,19 złotych (dwa tysiące siedemdziesiąt jeden złotych 19/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku o dnia zapłaty;

2.oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3. nie obciążył powoda kosztami procesu;

4. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 5.178,00 złotych (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt osiem).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód , J. Z. (1), był funkcjonariuszem Służby Więziennej od dnia 1 listopada 1998 roku. Miejscem pełnienia służby przez powoda był Zakład Karny nr 2 w Ł..

Przed przyjęciem do Służby Więziennej, powód przeszedł szereg badań i testów, które sprawdzały jego predyspozycje do tej służby. W badaniu psychologicznym nie stwierdzono zaburzeń osobowości, odporność powoda na stres określona została jako dobra, stwierdzono, że powód w sytuacjach trudnych nie reaguje lękiem lub napięciem, nie ujawnia negatywnych postaw emocjonalnych w sytuacjach społecznych, zaś w relacjach interpersonalnych nie ma trudności. Predyspozycje powoda do służby określone zostały jako zadowalające, a także ustalono, iż spełniał on wymogi psychologiczne do służby w Zakładzie Karnym.

Wynagrodzenie za pracę powoda wraz z dodatkami o charakterze stałym wynosiło 5 178 złotych.

Od dnia 1 marca 2005 roku J. Z. pełnił funkcję inspektora ds. kadr przy kierownictwie Zakładu Karnego nr 2 w Ł..

W dniu 27 lutego 2008 roku powód wnioskuje do przełożonych o przeniesienie go do działu penitencjarnego z działu kadrowo-organizacyjnego. Na mocy decyzji personalnej z dnia 27 lutego 2008 roku powód z dniem 1 marca 2008 roku został mianowany na stanowisko wychowawcy działu penitencjarnego, zgodnie z jego wnioskiem.

Powód pełnił funkcję wychowawcy działu penitencjarnego, pracował w Oddziale II psychiatrii sądowej i przeciwgruzliczym Zakładu Karnego nr 2 w Ł.. Powód pracował z osadzonymi skazanymi wieloletnimi wyrokami pozbawienia wolności.

Służba w dziale penitencjarnym na charakter wyjątkowo wyczerpujący z uwagi na stały, bezpośredni i codzienny kontakt z osobami pozbawionymi wolności. Praca wychowawcy wymaga szczególnej koncentracji oraz wzmożonej czujności, opanowania emocji i uczucia lęku, szybkiego podejmowania decyzji, a także bezustannego czuwania nad własnym bezpieczeństwem.

W lutym 2008 roku powód rozpoczął leczenie w poradni psychiatrycznej.

Dyrektor Zakładu Karnego nr 2 w Ł. nie wiedział, że powód ma problemy ze zdrowiem.

Uzyskanie przez powoda orzeczenia komisji lekarskiej stwierdzającego niemożność wykonywania czynności służbowych z przyczyn psychiatrycznych wiązałoby się ze zwolnieniem go ze służby.

Od czerwca 2010 roku do kwietnia 2013 roku powód przebywał na urlopie wychowawczym.

W czerwcu 2013 roku J. Z. rozpoczął pracę na Oddziale chirurgii Zakładu Karnego nr 2 w Ł.. Powód został przeniesiony na w/w oddział po tym, jak jeden z wychowawców tego oddziału, został pobity w drodze do pracy, a po wyjściu ze szpitala został skierowany na rentę.

W dniu 6 sierpnia 2013 roku powód skierował pismo do pracodawcy, w którym wniósł o skierowanie go na Komisję lekarską w związku z pogarszającym się stanem zdrowia, celem oceny jego aktualnego stanu.

Od 8 października 2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z depresyjnymi stanami lękowymi.

W czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 80% uposażenia zasadniczego.

W czasie przebywania przez powoda na zwolnieniu lekarskim dyrektor Zakładu Karnego nr 2 w Ł. zarządził przeprowadzenie kontroli prawidłowości wykonywania zwolnień lekarskich przez J. Z..

Miało miejsce około 12 kontroli, podczas których nie zastano powoda w jego miejscu zamieszkania. Jedna z kontroli obejmowała również miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez żonę powoda – celem ustalenia czy J. Z. nie prowadzi działalności zarobkowej.

W czasie przeprowadzonych, w dniu 23 września 2014 roku, czynności, Wojewódzka Komisja Lekarska MSW w Ł. ustaliła, iż powód cierpi na nerwicę lękowo-depresyjną, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią, pourazową niestabilność kolana lewego – które to schorzenia pozostają w związku ze służbą. U powoda rozpoznano również astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu, które to schorzenie nie pozostaje w związku ze służbą. W konsekwencji Komisja stwierdziła, iż powód jest całkowicie niezdolny do SW. Uznano również, iż J. Z. jest inwalidą i zaliczono go do trzeciej grupy inwalidzkiej, a także iż inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą. Komisja ustalił również, iż inwalidztwo nie wiąże się ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

Powód nie skorzystał z prawa odwołania się od w/w orzeczenia Komisji do Okręgowej Komisji Lekarskiej MSW. W związku z czym orzeczenie to zostało zatwierdzone przez Okręgową Komisję Lekarską i stało się ostateczne w dniu 1 października 2014 roku.

W dniu 7 października 2014 roku wygasł stosunek służbowy powoda w związku z ostatecznym orzeczeniem przez komisję lekarską całkowitej niezdolności do służby J. Z..

W dniu 7 października 2014 roku został powodowi przyznany ekwiwalent pieniężny za 42 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w kwocie 8 284,79 złotych.

Powód w dniu 12 lutego 2015 roku wezwał Zakład Karny nr 2 w Ł. do wypłaty różnicy pomiędzy wypłaconą kwotą pieniężną w czasie przebywania na zasiłku chorobowym stanowiącą 80% uposażenia, a wartością należną stanowiącą 100% uposażenia. Powód w piśmie podniósł, iż został przez Komisję lekarską uznany za całkowicie niezdolnego do służby oraz, że niezdolność ta pozostaje w związku ze służbą. J. Z. wniósł o uznanie, iż orzeczenie to wskazuje, że dolegliwości powoda pozostają w związku z właściwościami i warunkami służby albo o przeprowadzenie postępowania, które będzie miało na celu ustalenie tej okoliczności.

W odpowiedzi na w/w pismo ZK nr 2 w Ł. odmówił wypłacenia powodowi różnicy pomiędzy świadczeniem uzyskanym przez J. Z. i kwotą stanowiącą 100% uposażenia. Na uzasadnienie swojego stanowiska pracodawca wskazał, iż 100%

wynagrodzenia przysługiwałoby powodowi w razie stwierdzenia, iż choroba powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, takie zaś sformułowanie nie wynika z orzeczenia komisji lekarskiej. W związku z powyższym konieczne jest ponowne przedstawienie sprawy powoda komisji celem dokonania odpowiedniego ustalenia.

W czasie pełnienia służby powód był poddawany ciągłemu narażeniu na stres. Wystąpiły u niego objawy zaburzeń adaptacyjnych o charakterze depresyjno-lękowym. Niezdolność do pracy powoda w okresie od listopada 2013 roku do października 2014 roku spowodowana była w/w zaburzeniami. Choroba ta powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

Zaburzenia adaptacyjne są to stany napięcia, niepokoju, przygnębienia i zaburzeń emocjonalnych, które powstają w okresie adaptacji do zmian życiowych, do stresujących wydarzeń i zazwyczaj utrudniają społeczne przystosowanie i efektywne działanie. Zaburzenia te mają podłoże nerwicowe spowodowane czynnikami stresogennymi.

Lekarze, z którymi konsultował się powód nie rozpoznali u niego uzależnienia od alkoholu czy szkodliwego używania alkoholu. Zaburzenia występujące u powoda nie miały związku ze spożywaniem przez niego alkoholu.

Podczas terapii J. Z. podejmowane były próby zmiany przyjmowanych przez niego lekarstw. Ponadto w czasie terapii główne skargi i zarzuty dotyczyły jego pracy w więzieniu. Dlatego też zaburzenia występujące u powoda związane są ze służbą.

Wysokość różnicy w wynagrodzeniu w miesiącach czerwiec – październik, w kwocie brutto, pomiędzy otrzymanym przez powoda wynagrodzeniem i wynagrodzeniem w wysokości 100% uposażenia zasadniczego wyniosła 3 935,28 złotych. Wysokość różnicy ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy pomiędzy kwotą wypłaconą powodowi, a kwotą obliczoną według stawki wynagrodzenia wynoszącej 100% jest równa 2 071,21 złotych. Powód uznał ustaloną przez stronę pozwaną kwotę wyrównania wynagrodzenia – w całości i kwotę wyrównania za ekwiwalent równą 2 071,19 złotych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo należało uwzględnić w części.

Sąd wskazał, że podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły głównie regulacje zawarte w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2016 roku, poz. 713).

Zgodnie z brzmieniem art. 56 ust. 1 w/w ustawy z tytułu pełnienia służby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie. Na mocy art. 60c ust. 1 ustawy za czas przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje 80% uposażenia. Jednakże na podstawie ust. 5 pkt. 2 powołanego artykułu 60c w razie choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby funkcjonariusz otrzymuje 100% uposażenia.

Podstawę do obliczenia w/w należności stanowi, według art. 60g ust. 1 ustawy, uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

Sąd wskazał ponadto, iż zgodnie z regulacją zawartą w art. 151 powołanej ustawy w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu wypoczynkowego lub urlopu dodatkowego w całości lub w części, z powodu ustania stosunku służbowego funkcjonariuszowi przysługuje ekwiwalent pieniężny (ust. 1); ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 miesięcznego uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym (ust. 2).

W związku z powyższym istotne znaczenie w zakresie ustalania wysokości uposażenia otrzymywanego przez funkcjonariusza służby więziennej w czasie choroby ma okoliczność, czy choroba powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, co uprawniałoby go do otrzymania uposażenia w wysokości 100%.

W przedmiotowej sprawie powód przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu problemów związanych z dolegliwościami psychicznymi – u J. Z. rozpoznano bowiem nerwicę lękowo-depresyjną. Z tego względu powód otrzymywał 80% uposażenia. Na swój wniosek, we wrześniu 2014 roku powód został zbadany przez komisję lekarską – celem ustalenia aktualnego stanu jego zdrowia.

Komisja lekarska, która badała powoda na okoliczność jego zdolności do służby ustaliła co następuje: u J. Z. rozpoznano szereg schorzeń; schorzeniem głównym była nerwica lękowo-depresyjna, schorzeniami współistniejącymi były astygmatyzm krótkowzrostowy obu oczu, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią oraz pourazowa niestabilność kolana lewego. Komisja lekarska uznała, iż w związku z tymi schorzeniami – w szczególności z powodu dolegliwości natury psychicznej, powód jest całkowicie niezdolny do służby w Służbie Więziennej. Orzeczono również, iż wskazane schorzenia (poza astygmatyzmem) pozostają w związku ze służbą. W celu uszczegółowienia Komisja Lekarska uznała, iż nerwica oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa występujące u powoda pozostają w związku ze służbą, gdyż na ich ujawnienie i rozwój mogły mieć wpływ warunki pełnionej służby. W konsekwencji Komisja lekarska uznała, iż J. Z. jest inwalidą trzeciej grupy, jednakże w ocenie orzeczników inwalidztwo to nie pozostaje w związku z wypadkiem lub chorobą powstałą wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby.

Strona pozwana powoływała się na w/w orzeczenie argumentując brak podstaw do wypłacenia powodowi świadczeń objętych powództwem obliczanych na podstawie 100% uposażenia zasadniczego. Strona pozwana podnosiła również, iż Sąd nie może dokonywać innych ustaleń, niż te poczynione w w/w orzeczeniu z uwagi na to, iż jest ono ostateczne i wiążące.

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do dokonania wykładni przedmiotowego orzeczenia Komisja lekarska, badająca powoda stwierdziła, iż „schorzenia opisane w rozpoznaniu wprawdzie ujawniły się w czasie pełnienia służby, jednakże nie są wymienione w załączniku do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 roku – wykazie chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, z tytułu których funkcjonariuszowi służby więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Brak zatem podstaw prawnych do uznania w/w schorzeń za schorzenia powstałe (pozostające) w związku z pełnieniem służby w szczególnych warunkach lub właściwościach służby wywołujących chorobę (z tytułu których przysługuje jednorazowe odszkodowanie)”.

W ocenie Sądu dokonanie stosownych ustaleń w niniejszej sprawie było zasadne, gdyż u podstaw roszczeń powoda leżały inne okoliczności, niż wskazane w orzeczeniu Komisji lekarskiej. Jak bowiem wynika z przedmiotowego orzeczenia Komisja oparła się na rozporządzeniu regulującym warunki przyznania jednorazowego odszkodowania funkcjonariuszowi Służby Więziennej w związku z chorobą powstałą wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby.

Jednakże przedmiotem rozważań w niniejszej sprawie było nie przyznanie jednorazowego odszkodowania powodowi, ale ustalenie, czy zachodzą okoliczności przewidziane w art. 60c ust. 5 ustawy o Służbie Więziennej, co uprawniałoby J. Z. do pobierania w czasie trwania zwolnienia lekarskiego uposażenia w wysokości 100%.

W związku z tym, iż przedmiotowe postępowanie obejmował okoliczności niestanowiące materii, w zakresie której wypowiedziała się w swoim orzeczeniu Komisja lekarska, Sąd miał prawo i obowiązek dokonać własnych ustaleń w tym zakresie.

Z uwagi na fakt, iż dokonanie w/w ustaleń wymagało posiadania wiedzy specjalistycznej Sąd oparł swoje stanowisko, na opinii powołanego w sprawie biegłego z zakresu psychiatrii. Opinia wydana w sprawie, która stwierdza jasno i jednoznacznie, iż choroba powoda powstała w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Wskazano bowiem na ujawnienie w czasie przeprowadzonego badania okoliczności spożywania przez powoda alkoholu, co w ocenie Zakładu Karnego mogło mieć wpływ na wystąpienie choroby u J. Z., a także, iż powód zanim objął w 2008 roku stanowisko wychowawcy oddziału penitencjarnego miał długą przerwę w służbie w bezpośrednim kontakcie ze skazanymi osadzonymi w ZK – pracował w kadrach Zakładu, a także iż w okresie od 2009 do 2013 roku nie wykonywał on czynności służbowych w związku z urlopem

wychowawczym. Strona pozwana wskazała również na konieczność doprecyzowania opinii w zakresie czy brak skuteczności leczenia skierowanego na leczenie objawów, które zostały uznane jako pozostające w związku ze służbą może świadczyć o tym, że przyczyna zaburzeń jest inna.

Na podstawie opinii uzupełniającej biegłego, Sąd ustalił, iż u powoda nie występuje uzależnienie od alkoholu, ani szkodliwe używanie alkoholu. Od początku u J. Z. rozpoznawano zaburzenia adaptacyjne, które stały się podstawą stwierdzenia u niego nerwicy lękowo-depresyjnej. Powód rozpoczął leczenie w 2008 roku – jednocześnie z podjęciem pełnienia służby na stanowisku wychowawcy działu penitencjarnego. Ilość przerw w odbywaniu przez powoda służby, nie miała wpływu na ocenę związku choroby powoda ze szczególnymi warunkami i właściwościami służby. Fizyczny brak kontaktu ze służbą nie ma dużego znaczenia w przebiegu rozpoznanej u powoda choroby, dla wystąpienia objawów i pogłębiania się dolegliwości wystarczyły bowiem informacje pozyskiwane przez powoda w kontakcie z kolegami z pracy. Brak skuteczności leczenia rozpoznanych objawów spowodowany był pozostawaniem przez J. Z. w służbie w czynnikach stresogennych.

Sąd zważył również, iż, w ocenie przełożonych powoda, służba w charakterze wychowawcy działu penitencjarnego, była zajęciem trudnym, stresogennym i wymagającym od, pełniących ją osób, wyjątkowej odporności psychicznej. Nie można zatem podnosić, jako negatywnej, okoliczności, iż J. Z. rozpoczął leczenie psychiatryczne, w chwili objęcia (ponownie) w/w stanowiska. Działanie to było, w ocenie Sądu, podyktowane chęcią dalszego pozostawania w służbie na przydzielonym stanowisku, polepszania własnych predyspozycji do pełnienia powierzonych zadań w jak najlepszym stopniu, a także zmniejszenia ryzyka i zwiększenia odporności na czynniki stresogenne jakim poddawany był powód.

Sąd wskazał, iż dolegliwości, które stały się przyczyną zwolnień lekarskich powoda w spornym okresie – nerwice lękowo-depresyjne i będące u ich podstaw zaburzenia adaptacyjne znajdują się w wykazie chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie – regulowanego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 roku (Dz. U. z 2016 roku, poz. 736) – w punkcie 18 załącznika do rozporządzenia.

Z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd orzekający, uznał, iż niezdolność do pracy powoda w okresie spornym obejmowała okres, w którym funkcjonariusz był zwolniony od zajęć służbowych z powodu choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, czym wypełnił warunki wskazane w art. 60c ust. 5 pkt. 2 ustawy o Służbie Więziennej i w spornym okresie przysługiwało mu świadczenie w wysokości 100% uposażenia. Konsekwencją powyższego było stwierdzenie, iż ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powoda winien być wyliczany według stawki wynoszącej 100% uposażenia.

Na marginesie Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 151 ustawy o Służbie Więziennej podstawę do obliczania ekwiwalentu stanowi miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne na ostatnio zajmowanym stanowisku.

W zakresie należnego uposażenia Sąd odwołał do treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 stycznia 2011 roku w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1305).

Wskazał, że zgodnie z wykładnią leksykalną powołanych przepisów ustawy w niniejszym przypadku należy brać pod uwagę uposażenie należne na ostatnio zajmowanym stanowisku, a nie ostatnio pobrane uposażenie. Zasadne było w ocenie Sądu stwierdzenie, że w/w przepisy należy stosować jak najkorzystniej dla pracownika, jeśli bowiem wola ustawodawcy była taka, że bez względu na okoliczności podstawą ustalenia wysokości ekwiwalentu miałyby stanowić ostatnio pobierane przez funkcjonariusza uposażenie, to w przepisach regulujących te kwestie znalazłyby się odpowiednie regulacje. Stosując przepisy powołanego rozporządzenia uposażenie powoda należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym wynosiło 5 178 złotych. Pobierane przez powoda ostatnio uposażenie zostało pomniejszone o 20%, na podstawie przepisów ustawy. Jednakże okoliczność ta nie zmienia faktu, iż uposażeniem należnym na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym była kwota 5 178 złotych.

Wyraz takiego stanowiska dał również pozwany Zakład Karny w notatce służbowej z dnia 24 listopada 2014 roku, w którym stwierdzone zostało, iż uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym powoda na dzień 7 października 2014 roku wynosiło 5 178 złotych.

W związku z powyższymi okolicznościami roszczenie powoda było zasadne.

W kwestii ustalenia wysokości należności przysługujących powodowi z tytułu wyrównania różnicy pomiędzy uposażeniem pobranym powoda według stawki 80%, a uposażeniem należnym w wysokości 100% oraz w zakresie ustalenia różnicy pomiędzy wypłaconym powodowi ekwiwalentem za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a należną J. Z. wysokością ekwiwalentu Sąd oparł się na wyliczeniach przedstawionych przez stronę pozwaną, które co do wysokości zostały uznane przez stronę powodową. Ponadto wskazać należy, iż w toku postępowania powód uznał również ilość dni ustaloną przez stronę pozwaną, za którą należał się ekwiwalent, a która była kwestionowana w początkowej fazie postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego nr 2 w Ł. na rzecz powoda J. Z. (1) kwotę 3 935,28 złotych tytułem wyrównania uposażenia za okres od lipca do października 2014 roku oraz kwotę 2 071,19 złotych tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W zakresie żądania odsetek od zasądzonych kwot Sąd uznał za zasadne przyznanie ich od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 20 października 2014 roku do dnia zapłaty.

Sąd oddalił powództwo w zakresie, w jakim przekraczało ono wskazane kwoty –ostatecznie uznane przez powoda.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd zwolnił powoda z ponoszenia przypadającej na niego części kosztów postępowania – od oddalonej części powództwa. Sąd wskazał, że regulacja powołanego przepisu przewiduje, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Na podstawie przyjętej w tym zakresie linii orzeczniczej ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Przesłanką zastosowania zasady słuszności jest wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, które powodują, że zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Zalicza się do tych "wypadków" okoliczności związane z przebiegiem postępowania, jak charakter dochodzonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, przedawnienie roszczenia, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia. Do warunków leżących poza procesem należy sytuacja majątkowa i życiowa strony. Sąd uznał, iż zachodzą szczególne względy przemawiające za zastosowaniem wobec powoda instytucji zwolnienia od kosztów. Przemawiały za tym, w ocenie Sądu, przede wszystkim okoliczności związane ze stanem zdrowotnym powoda oraz jego sytuacją życiową. J. Z. w 2014 roku utracił pracę – jego stosunek służbowy wygasł w związku z ustaleniem, iż jest on całkowicie niezdolny do służby. Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową powoda Sąd odstąpił od obciążania go kosztami procesu.

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda na podstawie art. 477<sup>2</sup> §1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona pozwana.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy wyrok w części tj. w zakresie punktu I , III oraz IV , zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 60c ust. 5pkt2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U.2016 poz. 713 z późn. zm),poprzez jego zastosowanie, pomimo istnienia ostatecznego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzonego przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r. stwierdzającego, mając na uwadze także pismo Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia

14 kwietnia 2015r.. że choroba Powoda, z powodu której Powód także przebywał na zwolnieniu lekarskim, będąca powodem ustalenia braku przydatności do służby nie jest chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami i warunkami służby.

2.naruszenie przepisu prawa materialnego art. 111 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U.2016 poz. 713 z późn. zm), §23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków i chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Służbie Więziennej (Dz. U. 2010 nr 145 poz.978), art. 1 ust.1 pkt 2,4\_i 8, z art. 2 ust.1 pkt 2 i 3, w związku z art. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2014r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz.U. 2014poz.1822) w związku z art. 2§3 kpc poprzez samodzielne rozstrzygnięcie o pozostawianiu choroby Powoda w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, a także przez wskazywanie i przyjęcie, że choroba powoda jest chorobą znajdującą się w wykazie chorób z tytułu których funkcjonariuszom służby więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie, pomimo że kompetencja do rozstrzygania w tych zakresach została pozostawiona wyłącznie właściwym komisjom lekarskim podległym Ministrowi właściwemu do Spraw Wewnętrznych, co doprowadziło do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 1 kpc.

3. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 151 ust. 1 i 2 w zw. z art. 60c ust. 1 oraz w związku z art. 60i ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U.2016 poz. 713 z późn. zm), poprzez błędną wykładnię zwrotu „nałego na ostatnio zajmowanym stanowisku" i przyjęcie, że podstawą wyliczenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop winno być uposażenie zasadnicze należne Powodowi wraz z dodatkami o charakterze stałym bez uwzględniania obniżenia uposażenia w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim pomimo, że art. 60i tej ustawy, spośród świadczeń, przy obliczaniu których nie uwzględnia się zmniejszenia wysokości wynagrodzenia z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim nie wymienia świadczenia, o którym mowa w art. 151 tej ustawy, tj. ekwiwalentu za zaległy urlop.

#### **4. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 233 §1 k.p.c.:**

**- polegające na pominięciu znaczenia i nieuwzględnieniu ostatecznego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzonego przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r. i w konsekwencji przyjęcie, iż przebywanie przez Powoda na zwolnieniu lekarskim było spowodowane chorobą powstałą wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby**

**- w związku z art. 244 § 1 w związku z 252 kpc poprzez kwestionowanie orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzonego przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r.**

**- polegającego na przyjęciu, że u podstaw rozstrzygnięcia ostatecznego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzonego przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r. leżały inne okoliczności niż leżące u podstaw roszczeń Powoda, a orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzone przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r. nie stanowiło materii objętej postępowaniem co prowadzi tym samym do stwierdzenia, że w świetle rozstrzygnięcia sądu ta sama choroba powoda pozostaje w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, a jednocześnie w świetle ostatecznego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) zatwierdzonego przez Okręgową Komisję Lekarską w dniu 1 października 2014r. nie pozostaje ona w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby**

**- poprzez rozstrzygnięcie ,w przypadku stwierdzenia przez Sąd. że postępowanie obejmuje okoliczności niestanowiące materii, w zakresie której wypowiedziała się Komisja orzeczeniem z dnia 23 września 2014r. Nr (...). bez uzyskania orzeczenia komisji lekarskiej podległej ministrowi**

**właściwemu do spraw wewnętrznych w przedmiocie uznanie choroby z powodu której przebywał Powód na zwolnieniu lekarskim za pozostającą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby i poprzestanie na dowodzie w sprawie opinii biegłej stwierdzającej, że choroba Powoda pozostaje w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.**

**Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie przepisu art. 193 §1 i §3 kpc w związku z art. 481§lk.c. poprzez przyznanie odsetek od kwoty rozszerzonego powództwa od dnia 20 października 2014r. podczas gdy skutek wniesienia powództwa w zakresie rozszerzonym nastąpił na rozprawie w dniu 29 września 2016 roku i tym samym zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu, jak wskazał sąd w uzasadnieniu orzeczenia, w zakresie rozszerzonego powództwa oznacza możliwość ich zasądzenia jedynie począwszy od dnia 29 września 2016 roku.**

W oparciu o powołane zarzuty wniesiono o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i w konsekwencji oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; względnie uchylenie wyroku sądu I instancji w zaskarżonej części i zniesienie postępowania oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
2. zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu według norm przepisanych.

Strona pozwana wskazała, że Sąd I Instancji uznał, że u podstaw roszczenia Powoda istniały inne okoliczności niż wskazane w orzeczeniu komisji lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku Nr (...) i tym samym był uprawniony do dokonywania własnych ustaleń w tym zakresie. Ponadto Sąd wskazał na marginesie, że zgodnie z art. 151 ustawy Powodowi, w przypadku uzyskania prawa do ekwiwalentu, świadczenie z tego tytułu należy obliczać, mając na uwadze uposażenie w pełnej wysokości należne na ostatnio zajmowanym stanowisku, a nie ostatnio pobrane, w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim. Powód w okresie spornym tj. od lipca do października 2014 pozostawał na zwolnieniu lekarskim, a zgodnie z art. 60c ust.1 ustawy w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje 80% uposażenia. W wyjątkowych wypadkach tj. m.in. wskazanych w ust.5 pkt 2 tego artykułu funkcjonariuszowi należne jest 100% uposażenia, jeżeli zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym funkcjonariusz zwolniony jest od zajęć służbowych z powodu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Kwestia związku choroby Powoda ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby pozostawała między stronami sporna. Sąd I instancji przyjął, wbrew ostatecznym orzeczeniom Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej, iż przebywanie przez Powoda w okresie od lipca do października 2014 roku na zwolnieniu lekarskim spowodowane było chorobą powstałą wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby. W konsekwencji Sąd uznał, iż powodowi w czasie trwania zwolnienia lekarskiego przysługiwało prawo do uposażenia w wysokości 100%. Zauważyć jednakże należy, iż zaburzenia Powoda zostały poddane ocenie właściwego organu, jakim jest wojewódzka komisja lekarska, która orzekła, że choroba powoda nie pozostaje w związku z szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Powód w związku z długotrwałą nieobecnością w służbie związaną z chorobą został skierowany do oceny przydatności do służby. W ocenie apelującego, ustalenie przez komisję, że dane schorzenie, nie pozostaje w związku ze szczególnymi właściwościami służby nie mogło być przedmiotem badania przez Sąd w toku niniejszego postępowania. Wojewódzka Komisja Lekarska w piśmie kierowanym do Sądu w dniu 14 kwietnia 2015r. w sposób jednoznaczny wskazała, że nie stwierdzono, aby choroba Powoda pozostawała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Powód nie skorzystał z przysługujących mu środków prawnych pozwalających na wzruszenie orzeczenia Komisji Lekarskiej, nie podnosił również w toku postępowania, iż orzeczenie zapadły z naruszeniem jakichkolwiek przepisów. Natomiast sporem objęta była merytoryczna treść orzeczenia i w tym zakresie orzeczenie komisji lekarskiej wiązało Sąd. Wskazać bowiem należy na powszechnie przyjmowaną zasadę uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, które ma swoje źródło w prawnym rozgraniczaniu drogi sądowej i drogi administracyjnej. Zgodnie z utrwaloną linią



orzecznictwem, zasada ta doznaje ograniczenia jedynie w sytuacji wyjątkowych dotyczących zasadniczo bezwzględnej nieważności decyzji. Ocena decyzji dokonywana przez sąd powszechny nie obejmuje zaś kontroli tejże decyzji pod kątem innych wad. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności, i jest nią związany także wówczas, gdy w ocenie sądu decyzja jest wadliwa (m.in. wyroki z dnia 9 listopada 1994 r. - III CRN 36/94, z dnia 30 czerwca 2000 r. - III CKN 268/00, 16 maja 2002 r. - IV CKN 1071/00, z dnia 12 marca 2004 r. - II CK 47/03, z dnia 28 I. 2004 r. - III CK 296/03, postanowienie z dnia 19 listopada 2004 r., V CK 251/04).

Ponadto Sąd wskazał, że decyzja wojewódzkiej komisji lekarskiej została oparta na rozporządzeniu z dnia 11 sierpnia 2010 r. w sprawie wykazu chorób z tytułu których funkcjonariuszowi przysługuje odszkodowanie ( Dz.U. 2010 poz.736 j.t.), w związku z regulacjami art. 118 ustawy. Skoro przedmiotem rozważań Sądu nie była kwestia przyznania powodowi jednorazowego odszkodowania, a zaległego wynagrodzenia, Sąd uznał, że nie są miarodajne dla sprawy, ustalenia komisji, dotyczące braku pozostawiania choroby Powoda w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby na potrzeby art. 60c ust.5 i powinien poczynić własne ustalenia. Tymczasem zwrot „choroby powstałej” ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby”, występuje zarówno w art. 118 ust. 1 ustawy i w art. 65 ust.5 pkt 2 ustawy jak i wskazanym rozporządzeniu. Jeżeli ustawodawca miałby zamiar traktować te same pojęcia w ramach jednej ustawy i przepisów wykonawczych odrębnie z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie w jej treści. Tym samym stwierdzenie, że choroba nie pozostaje w związku z szczególnymi właściwościami i warunkami służby jest miarodajne zarówno do oceny spełnienia przesłanek uprawniających do uzyskania wyższego wynagrodzenia za okres pozostawiania na zwolnieniu lekarskim. Konsekwencja oceny dowodu, jakim jest orzeczenie komisji lekarskiej, przez sąd prowadzi bowiem do uznania, że ta sama choroba jest chorobą powstałą ze szczególnymi właściwościami i warunkami służby, jeżeli rozważamy brak obecności Powoda na służbie z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim i prawo do wyższego uposażenia w okresie zwolnienia lekarskiego, a zarazem nie jest chorobą związaną ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby jeżeli orzekamy o innych uprawnieniach z ustawy.

W ocenie skarżącego, pomimo zatem, że samo dochodzenie roszczenia o zapłatę zaległego wynagrodzenia czy ekwiwalentu jest dopuszczalne, to niedopuszczalne było przez sąd rozstrzygnięcie samodzielnie w sprawie, od której wysokość tego wynagrodzenia i ekwiwalentu zależy, skoro są to sprawy przeznaczone do właściwości konkretnych organów i wymagają konkretnego trybu. W tej mierze można zatem więc stwierdzić, że rozstrzygnięcie tej kwestii przez sąd spowodowało w konsekwencji nieważność postępowania z uwagi na brzmienie art.379 pkt 1 kpc.

W odniesieniu do wykładni przepisu art.151 ust.2 ustawy o Służbie Więziennej skarżący wskazał, że przy obliczaniu ekwiwalentu należało uwzględnić fakt, iż Powód w okresie poprzedzającym ustanie stosunku służbowego przebywał na zwolnieniu lekarskim, w związku z czym otrzymywał 80% uposażenia stosownie do treści art. 60c ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej. W ocenie skarżącego wykładnia sądu nie uwzględnia bowiem przemienia przepisu art. 60 i ustawy zgodnie z którym zmniejszenia wysokości uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim nie uwzględnia się przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń, o których mowa w art. 100. art. 101 ust. 1. art. 102 ust. 1 oraz art. 193 ust. 1 pkt 1 i 4. A contrario uwzględnia się przy obliczaniu świadczeń innych wskazanych w ustawie, a więc i tego wskazanego w art. 151 ustawy. Dla przykładu w art. 100 ustawy w zdaniu pierwszym ustawodawca także posługuje się zwrotem należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, ale mocą art. 60i postanowiono, że w tym przypadku okres przebywania na zwolnieniu lekarskim nie wpływa na zmniejszenie wysokości świadczenia.

Niezależnie od powyższego, skarżący podniósł, iż rozstrzygnięcie Sądu w zakresie zasądzenia odsetek za okres od dnia wniesienia powództwa w przypadku jednoczesnego stwierdzenia, że powództwo została rozszerzone na rozprawie w dniu 29 września 2016r., powinno oznaczać możliwość zasądzenia odsetek od kwoty 3935,28 złotych najwcześniej od dnia 29 września 2016r. . Zgodnie z art. 481 § k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód może zmieniać powództwo. Nie mniej rozszerzenie powództwa, a więc i skutki związane z wniesieniem rozszerzonego powództwa (wystąpienia z nowym roszczeniem obok dotychczasowego) powstają z chwilą doręczenia pisma zmieniającego powództwo lub

gdy ustawa to dopuszcza, z chwilą zgłoszenia powództwa na rozprawie w obecności drugiej strony. Tym samym za datę wniesienia powództwa (datę naliczania odsetek) w zakresie rozszerzonym należy uznać nie datę pierwotnie wniesionego powództwa, a datę jego rozszerzenia. Zgodnie bowiem z art. 193 § 3 k.p.c. jeżeli powód występuje z nowym roszczeniem zamiast lub obok roszczenia pierwotnego, skutki charakterystyczne dla momentu złożenia pozwu rozpoczynają się chwilą, w której roszczenie to powód zgłosił na rozprawie w obecności pozwanego, w innych zaś wypadkach - z chwilą doręczenia pozwanemu pisma zawierającego zmianę i odpowiadającego wymaganiom pozwu.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód J. Z. (1) wskazał, że:

1. w zakresie podniesionego w pkt 1 apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego art. 60c ust.5 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej skarżący wskazał, że stanowisko strony pozwanej jest błędne. Wojewódzka Komisja Lekarska przy MSWiA w Ł. nie wypowiedziała się na temat związku okresu przebywania przez powoda na zwolnieniu chorobowym z warunkami pełnionej służby. Orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej przy MSWiA w Ł. dotyczyło wyłącznie dalszej przydatności powoda do służby, nie zaś związku warunków służby z ostatnim zwolnieniem lekarskim. Komisja Lekarska jedynie w zakresie braku związku warunków służby odniosła się do choroby oczu - astygmatyzmu, w sposób wyraźny wskazując, że główne moje schorzenie tj. nerwica depresyjno-lękowa została wywołana warunkami pełnionej służby, co uniemożliwia jej dalsze pełnienie. W ocenie powoda Sąd Rejonowy wydając wyrok dokonał jak najbardziej słusznej wykładni Orzeczenia Lekarskiego, bowiem przedmiotem rozważań w sprawie nie było przyznanie mu jednorazowego odszkodowania ale ustalenie czy zachodzą okoliczności przewidziane w przytoczonym wyżej przepisie, które to uprawniałyby go do otrzymania uposażenia zasadniczego w pełnej wysokości. Okoliczność taka nastąpiła w związku z ustaleniem przez Sąd Rejonowy, że Wojewódzka Komisja Lekarska w Ł. na ten temat się nigdy nie wypowiedziała, bo gdyby tak było to strona pozwana zmuszona byłaby do wypłaty jednorazowego odszkodowania gdyż schorzenie główne znajduje się w pkt. 18 załącznika do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r., a tego nie uczyniła stwierdzając, brak podstaw do takowego działania.

2. w zakresie podniesionego w pkt 2 apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego art. 111 ust.1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej, §23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków i chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Służbie Więziennej, art.1 ust.1 pkt. 2,4 i 8, z art. 2 ust.1 pkt 2 i 3 w związku z art. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych poprzez samodzielne rozstrzygnięcie o pozostawaniu choroby powoda w związku ze szczególnymi właściwościami i warunkami służby, a także wskazanie i przyjęcie że choroba ta jest chorobą znajdującą się w stosownym wykazie chorób. Strona pozwana po raz kolejny poucza W. Sąd o dopuszczalności jego rozstrzygnięć, ograniczając je jedynie do przez nią wskazanych. W ocenie powoda, Sąd Rejonowy jak najbardziej był uprawniony do dokonania stosownych ustaleń na potrzeby postępowania, w tym powołania biegłego sądowego w zakresie psychiatrii, bowiem żaden, wcześniej, organ czy to Wojewódzka Komisja Lekarska czy też strona pozwana jako organ administracji państwowej nie podjął działania w tym zakresie. Powołanie się przez Sąd na wykaz chorób zawodowych było jedynie potwierdzeniem, że choroba leżąca u podstaw zwolnienia powoda ze służby jest przewidziana stosownymi przepisami, obejmuje swoim zakresem prawo do roszczenia i tylko zaniechanie działania z urzędu w/wym. organów administracyjnych spowodowała, że rozstrzygnięcie to uprzednio nie nastąpiło. Zatem to właśnie W. Sąd był zmuszony naprawić zaniechanie wymienionych organów, poprzez wydanie stosownego rozstrzygnięcia w tej materii. W szczególności, iż Wojewódzka Komisja Lekarska w Ł. na podstawie tej samej dokumentacji medycznej w sprawie ustaliła, że choroba pozostaje w związku z właściwościami i warunkami pełnionej służby, i co wydaje się absurdalne główne schorzenie daje podstawę do zwolnienia mnie ze służby, ale jednocześnie wg strony pozwanej nie daje podstaw do uznania okresu leczenia -zwolnienia lekarskiego za spowodowane warunkami służby.

3. w zakresie podniesionego w pkt 3 apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego art. 151 ust. 1 i 2 w zw. z art. 60c ust. 1 oraz art. 60i ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej poprzez błędną interpretację zwrotu „należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku”. Również i w tym zakresie strona pozwana interpretuje wymieniony zapis w nieprawidłowy sposób, jak najbardziej wygodny dla siebie. Bowiem jak słusznie zauważył Sąd

rozstrzygający należy brać pod uwagę uposażenie na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, a nie ostatnie pobierane uposażenie. Sąd Rejonowy dokonując wykładni w tym zakresie stanął na stanowisku, że wola Ustawodawcy była taka, iż bez względu na okoliczności przepis należy stosować jak najkorzystniej dla pracownika, ekwiwalent za niewykorzystany urlop stanowi nienaruszalną część wypłacanego świadczenia, które nie może być przez pracodawcę dowolnie ograniczane. Gdyby wola ustawodawcy było takowe ograniczanie zmodyfikowałaby przepis używając innego sformułowania. Przemawia za tym także fakt, iż wszyscy pracownicy bez względu na rodzaj stosunku pracy są sobie równi i mają równe prawa. Wysoką niesprawiedliwością byłoby aby grupy pracownicze w ich prawach do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop różnicować, dzieląc ich na takie którym wypłaca się w takiej samej sytuacji 100% a innym 80%.

IV. w zakresie zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 233§1 k.p.c. w ocenie powoda zarzut ten jest ściśle powiązany z pkt 1. Zdaniem powoda Sąd Rejonowy nie tylko miał prawo ale i obowiązek dokonać rozstrzygnięcia, którego istoty dotyczyła sprawa, a która to nie została dotychczas rozstrzygnięta przez żaden z organów do tego właściwych. Zdaniem powoda strona pozwana usiłuje wprowadzić w błąd, wskazując Sądowi że okoliczność będąca przedmiotem sporu była już rozstrzygana przez Wojewódzką Komisję Lekarską w Ł., pomimo braku w jej orzeczeniu odniesienia się do pobytu powoda na zwolnieniu lekarskim, negując również fakt, iż i ten czas jego leczenia leżał u podstaw wydania przez Komisję Lekarską orzeczenia o całkowitej niezdolności do służby z powodu choroby powstałej w związku z właściwościami i warunkami jej pełnienia.

#### **Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.**

Apelacja strony pozwanej jest częściowo uzasadniona i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie punktu I lit. A.

Apelujący słusznie zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 193 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 481 § 1 k.c. Wskazać należy, iż skutek w postaci zmiany powództwa nastąpił na rozprawie w dniu 29 września 2016 r. i tym samym stosownie do treści art. 193 § 3 k.p.c. zasądzenie odsetek mogło nastąpić od tej daty, a nie od daty 20 października 2014 r. tj. daty wniesienia pozwu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. z apelacji powoda, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I lit. A w zakresie **odsetek** od kwoty (...), 28 (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści pięć) złotych (dwadzieścia osiem) groszy i ustalił termin ich biegu **od dnia 29 września 2016 roku**.

Apelacja nie zasługiwała zaś na uwzględnienie w zakresie pkt I lit. B, pkt III, pkt IV bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest w tym zakresie prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 60c ust. 5pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U.2016 poz. 713z późn. zm.) oraz art.111 ust.1 pkt 1 ww. ustawy w zw. z §23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków i chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Służbie Więziennej (Dz. U. 2010 nr 145 poz.978) oraz art. 1 ust.1 pkt 2,4\_i 8, w zw. z art. 2 ust.1 pkt 2 i 3, w zw. z art. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2014r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz.U. 2014 poz.1822), wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd Rejonowy, przedmiotem ustaleń Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW w Ł. w czasie przeprowadzanych w dniu 23 września 2014 r. czynności, nie było ustalenie czy zachodzą względem J. Z. (1) okoliczności przewidziane w art.60 c ust.5 ustawy o Służbie Więziennej, a ponadto Komisja wydając orzeczenie oparła się na rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r. w sprawie wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Podnieść w tym miejscu należy, iż komisje lekarskie podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych oceniają na podstawie badań zdolność fizyczną i psychiczną do pełnienia służby, a także orzekają m.in. o stopniu uszczerbku na zdrowiu spowodowanym wypadkiem lub chorobami pozostającymi w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, związku schorzeń i

ułomności ze służbą, inwalidztwa i związku tego inwalidztwa ze służbą. Orzeczenia komisji lekarskich MSW można zatem podzielić na dwie odrębne grupy. Pierwsza z nich, związana jest z ustalaniem przez komisję, zdolności do służby. Oceniany jest, więc, stan zdrowia danej osoby, na potrzeby zaliczenia jej do określonej kategorii zdolności do służby, w celu przyjęcia do niej, dalszego jej pełnienia czy zwolnienia ze służby. Orzeczenia w tych sprawach są wiążące dla organu w sprawie powołania danej osoby do służby, przeniesienia funkcjonariusza na inne stanowisko służbowe czy zwolnienia go ze służby. Orzeczenia te stanowią podstawę do wydania przez właściwe organy decyzji administracyjnej, na mocy, której osoba jest przyjmowana do służby, przeniesiona na inne stanowisko służbowe czy z niej zwalniana (orzeczenia te podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego). Drugą zaś grupę orzeczeń wydawanych przez omawiane komisje stanowią orzeczenia, które ustalają schorzenia funkcjonariusza oraz ich związek ze służbą do celów odszkodowawczych lub rentowych albo zaopatrzenia emerytalnego, a orzeczenia te nie mają samodzielnego bytu (są one poddawane kontroli przez sądy powszechne w ramach odwołań od decyzji wydawanych w innych postępowaniach przez organy właściwe w sprawach odszkodowawczych lub emerytalno – rentowych i w konsekwencji nie podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego). Skoro zatem Komisja nie wypowiedziała się co do związku choroby powoda ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, Sąd I instancji zasadnie dokonał własnych ustaleń w tym zakresie i na ich podstawie wydał zaskarżony wyrok. W ocenie Sądu Okręgowego, droga sądowa była w niniejszej sprawie dopuszczalna i nie doszło tym samym do naruszenia art.379 pkt 1 k.p.c.

Jako chybiony należy także ocenić zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu prawa materialnego art. 151 ust. 1 i 2 w zw. z art. 60c ust. 1 oraz w związku z art. 60 i ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U.2016 poz. 713 z późn. zm). Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że art.151 ust.1 i 2 odnosi się w swej treści do uposażenia należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku, a nie do ostatnio pobieranego. W ocenie Sądu Okręgowego, przyjęcie innej interpretacji niż zaprezentowana przez Sąd Rejonowy prowadziłyby ponadto do podważenia istoty przyznawania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Skoro bowiem celem urlopu wypoczynkowego jest zapewnienie pracownikowi dłuższego odpoczynku od pracy w każdym roku, a wobec ustania stosunku służbowego, nie może on skorzystać z należnego mu prawa, to odniesienie wysokości ekwiwalentu to ostatnio pobieranego przez pracownika wynagrodzenia, a nie do ostatnio zajmowanego przez niego stanowiska prowadziłyby do ewidentnego pokrzywdzenia takich osób.

W niniejszej sprawie brak jest także uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutów naruszenia art.233 k.p.c.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266).

Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego , dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się zaś w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, bowiem przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji wyłącznie własny pogląd na sprawę. Jak wyjaśniono powyżej, orzeczenia komisji lekarskich MSW można podzielić na dwie odrębne grupy i z całą pewnością orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 r. nie odnosiło się do kwestii związku choroby powoda ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Zaprezentowaną zaś argumentację skarżącego ,iż w świetle rozstrzygnięcia sądu ta sama choroba powoda pozostaje w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, a jednocześnie w świetle ostatecznego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej z dnia 23 września 2014 roku nie pozostaje ona w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby należy uznać za całkowicie chybioną.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie jako bezzasadną.

## ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi. S.B.